

The background of the book cover is an abstract painting with a dense, textured composition. It features a variety of colors including deep blues, greens, yellows, reds, and purples, applied with visible brushstrokes. In the bottom left corner, there is a small, detailed figure of a person, possibly a scholar or a traveler, wearing a white turban and a red garment, sitting on the ground. The overall style is expressive and modern.

Muhyiddin Şekûr

Su Üstüne Yazı Yazmak

ÇEVİRİ: SEVİN OKYAY - SENAL DEMİRCİ

EVFİ
KİTAP

İÇİNDEKİLER

11	TÜRKÇE BASKIYA ÖNSÖZ
17	PROLOG / Arayış
33	BİRİNCİ BÖLÜM / İğne
49	İKİNCİ BÖLÜM / Borular
71	ÜÇÜNCÜ BÖLÜM / Boruların Ötesi
91	DÖRDÜNCÜ BÖLÜM / Çiçek
109	BEŞİNCİ BÖLÜM / İki Seyahat
143	ALTINCI BÖLÜM / Araba
175	YEDİNCİ BÖLÜM / Park
187	SEKİZİNCİ BÖLÜM / Kek
201	DOKUZUNCU BÖLÜM / Akvaryum Üçlemesi
219	ONUNCU BÖLÜM / Üçüncü Seyahat
263	ON BİRİNCİ BÖLÜM / Ateş
279	ON İKİNCİ BÖLÜM / Kılıç
323	EPILOG
325	BAŞLANGIÇ
329	ŞEYHİN DEYİŞLERİ

*Bu bir garibin öyküsüdür;
dinlemek ve duyabilmek için de bir garip kulağı gerek.*

MEVLÂNÂ C. RÛMÎ

Bil ey oğul, insan sıradan yahut rastgele yaratılmış bir şey değildir, mükemmel bir sanatla yaratılmış ve büyük bir gayeye doğru yürütülmektedir. Ebedî değildir ama ebediyen yaşatılacaktır; ve bu beden süflî ve arızîdir, ancak ruh ulvî ve semavîdir. Riyazet potasında şehvî arzularından tecerrüd edip ulvîyata erişir ve şehvet ve gadabın kölesi olmaktan çıkıp melekî sıfatlara mazhariyet mertebesine yükselir. İnsan, bu mertebede iken, saadetini, şehvânî hazlarda değil, Cemâl-i Ezeli'yi temâşâ ve istihsan etmekte bulur. İnsan ruhundaki bu tebeddülün ikmalinde, adî madenleri altına dönüştürür gibi işleyen bu manevî simyayı keşfetmek kolay değildir ve o her kocakarının evinde bulunmaz.

...İşte O'nun bu simyayı içinde saklayan hazineleri resûllerin kalpleridir ve onu başka yerde arayanlar Hesap Günü, 'İşte sen-

den perdeyi kaldırdık, bugün artık görüşün keskindir' denildiğinde hayal kırıklığına düşecek ve hüsrana uğrayacaklardır.

Allah, insanlara bu simyayı nasıl kullanacaklarını ve kalplerini riyazetle süflî arzulardan nasıl arındıracaklarını öğretmeleri için yeryüzüne yüzyirmidörtbin peygamber göndermiştir. Bu simya, kısaca, yüzünü dünyadan Allah'a çevirmek olarak tarif edilebilir ve dört rükünden oluşur:

1. Nefsini bilmek,
2. Rabbini bilmek,
3. Dünyanın hakikatini bilmek ve
4. Ahiretin hakikatini bilmek.

İmam-ı Gazâlî

PROLOG / ARAYIŞ

Hamd, her şeyin Evveli ve her şeyin Ahiri, âlemlerin Rabbi'ne; hakkı arayanların Dostu ve Kalplerin Keşşafı Allah'a mahsustur. Hamd, bana Dost olup, beni bu dünyadan; gafletlere boğucu çılgınlıkların, teknolojik debdebenin hükmettiği bu uzay çağı dünyasından sıyrıp alan Allah'a mahsustur. Hamd hakkın arayıcısını teslimiyete ulaştıran, yani kendisiyle yüz yüze getiren, diğer bir ifadeyle, gerçekte bir oyun olmayan o büyük oyunun içine sokan O'na mahsustur. Teslimiyet: Hak arayıcısının kendini arayış serüveninde attığı ilk adım: Dev bir adım, ama yine de bir bebek adımı -doğrusu, yürümeyi öğrenmek bazen ürkütücüdür.

Yıllar önceydi; her şey, serüvenimin içine doğru itildiğim o gün, sonradan camiye çevrilmiş o mütevazı binanın çatısı altında olup bitti. Arkadaşlarımla davetini kıramamış, sadece bir gözlemci olarak gelmiştim. Vardığımda içeride çok sayıda boş yer vardı: Hoca, sınıfın önünde ayakta duruyordu. Ben de daha önce gelmiş olanlardan birinin, daha sonra Mecid Bacı diye tanıyaca-

ğım o yaşlı kadının yanına oturdum sessizce. Gözlerimi hocaya çevirdim; sakallı, yaşlı bir adamdı -‘iman’ dedikleri bu adam da kendine özgü biri olmalıydı. Odayı şöyle bir gözden geçirdim. Yer yer çatlamış bir tavan, eski eşyalar, muşambadan yer döşemesi, evde yapılmış karatahtalar ve hocanın arkasında bir yazı tablosuyla süslenmiş duvar. Duvardaki yazı son derece güzel ve inceden inceye yazılmıştı. Duvarı ve tabii benim dikkatimi de boydan boya kaplıyordu. Bir huzur yankılanıyordu yazıdan ve yazı bana anlayamadığım bir aşinalık veriyordu, fakat yine de anlamını çözmeyi başaramamıştım. Konuşma süresince dikkatim hep onun üzerinde oldu. Şaşkınlık içinde, yanımda oturan yaşlı kadına sordum:

“Madam, nedir bu Allah aşkına?”

Yaşlı kadın, bilgelik edası okunan yüzünü, alabildiğine gençlik dolu yüzüme çevirdi; tanıdık gözlerle bana baktı ve şöyle dedi:

“O en dışın dışında, en için de içindedir. Gözlerini ondan ayırma.”

İşte o an, onun sözlerinin kulağıma doluştuğu o an, zaman durur gibi oldu. İçimde, tâ derinlerde bir şey duyar gibiydim. Doğrusu, tamamen anlayabilmiş değildim ama söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Dizlerimin bağı çözöldü, kalbimin atışı hızlandı. Hem ona hem bu eşsiz an’a tutunup sarılmak istiyordum; ama ne çare, ikisi de güven vermiyordu. Kendi irademi aşan bir durumla karşı karşıya olduğumu anlar anlamaz, dudaklarım anlamsız sorularla titredi:

“Fakat, nedir bu gerçekten... Ne demek bu? Ben nasıl...?”

Yüzünden daha kırışık, fakat onun kadar bilgelik dolu elini uzattı. Kolumu kavrayarak kekelemelerimi ortasından kesti. Tebessüm ederek yaklaştı ve tekrar konuştu:

“O sensin. Senin kendi nefsendir o... Nedir, diyorsun ya, işte cevabı... Ama nasıl anlarım, diyorsan şu kadarını söyleyeyim ki bulmak istiyorsan aramalısın. Esselâmü aleyküm.”

Ben sormadan kendisi açıkladı:

“Selâm üzerine olsun genç adam. Selâm olan Allah’ın selâmı üzerine olsun.”

Mimikleriyle yardımımı rica ederek ayakları üzerine doğruldu ve başıyla duvarı işaret etti:

“Allah dilerse bir gün anlayacaksın. Aradığın her şeyi onun içinde, o kelime’de bulacaksın.”

Mecid Bacı ile geçirdiğim bu dakikalar, beni büyük bir başlangıcın eşiğine bırakıvermişti. İçimde şimdiye kadar öğretmenim olarak tanıyageldiğim bütün kadınların aşktan örülü güzelliğini görür gibi oldum. Annemden, büyükannemden, ilk öğretmenimden, beni bakkala göndermek için küçük hediyeler ikram eden o kadından ve vaktiyle ilk ciddi aşk duygularımı yaşatarak beni kalbimden vuran komşu kızından yansıyan o anlaşılmasız müşfik kuvveti hissettim, hatırladım, fark ettim. Hepsi de orada, o anın içinde durulaşmış, o yaşlı kadının yüzünde toplanıvermişti. Büyük bir bölünmüşlüğü yakaları bir araya geliyor ve geçmişimin puslu, anlamsız yılları içinden günler açılıp yeni anlamlar taşıyordu bana. Bu yaşlı kadının tavsiyesini, sevecen varlığından kısmen sersemlemiş ve derinden derine sarılıp sarmalanmış halde, derinliğini ya da genişliğini hesap etmeksizin kabul ettim. Tüm duvarı kaplayan garip yazıyı bulmak için buraya gelmiştim ve ayrılırken yazının sırrının zihnimi yavaş yavaş kapladığını hissediyordum: Lâ ilâhe illallah. Kendimi arayışımın başlangıcıydı bu. Bu zamanlar-üstü kapalı ifadenin anlamını arayışım, gerçekte kendimi arayışımın başlangıcı oldu.

Mecid Bacı ile tanışmamı izleyen haftalarda, kendimi çoğu kez yalnız, kendimle sessiz bir hesaplaşma içinde buldum. Hâlâ anlamını çözemediğim bu karşılaşmayı inkâr etmek için, birkaç başarısız teşebbüste bulundum. Ne var ki, zihnim iyiden iyiye olayın kısı kacına girmişti ve sonunda daha fazla şey bilmem ge-

rektiğini kabul ettim. Hiç beklenmedik bir tezlikle, hayatımın büyük yol ayrımına varmıştım. Sonu bilinmeyen bir yola adım atmıştım. Ve böylece camiye döndüm ve Mecid Bacı'yı tanımaya başladım. Doğrusu, şu ünlü sözde belirtildiği gibi: "Onu tanımak, onu sevmek demektir." Bilgelikle aydınlanmış ruhu öylesine savunmasız bir güzellikteydi ki insanın elinden başka türlü de gelmiyordu. Yaşadığı teslimiyet halinde, beni kendi derinliğime çağırarak, arzumu okşayan ve beni kendime yakınlaştıran sarsıcı bir tür çekicilik, parıltılı bir sükûnet saklıydı.

O gün camide ders verirken gördüğüm sakallı yaşlı adam, Mecid Bacı'dan sonra ilk ciddi öğretmenim oldu. Onun da kendine özgü bir güzelliği vardı. Dipdiri bir anlatıma sahipti ve cümleleri bilgi, letafet ve derinlik bezeli rengârenk mesellerle doluydu. Kavrayıcı bir konuşma tarzı vardı. İlk, sözleri geçmişte duyduklarımı andırır gibi geldi: ritüeller, törenler ve birtakım öğreti kuralları. Mensubu olduğum kurumsal dinle ilişkilendirdiğim ve beni nedense derinden kavrayamamış her şey burada da vardı ve doğrusu bunlardan da fazla bir şey ummuyordum. Ancak kabul etmeliydim ki, burada farklı bir şey, belki de beni heyecan verici yeni bir yolculuğa çağırdığını hissettiğim bir şey vardı.

Bu yaşlı adamın huzuruna defalarca gittim, bu geliş gidişlerde aramızda sade bir selâmlaşmanın dışında başka bir konuşma geçmedi. Her defasında yanına bir bloknot ve bir kurşun kalemle gidiyor ve duyduğum her şeyi yazıyordum. Notlarımı hiç usanmadan biriktirdim ve anlattıkları üzerinde çalıştım, içim dışım sorularla dolup taşıtı. Bir süre sonra, kendimi onunla konuşmak için yeterince hazırlıklı -dahası, yeterince donanmış- hissettim. Hiç beklemediğim halde, yaşlı adam sorularımı dinledi. Dahası, hepsini cevaplamaya kalktı, sonra beni de aşarak yeni sorular gündeme getirdi. Beni, cevaplar bulmaya teşvik etti; okumaya, düşünmeye, anlamaya sevk etti. Daha önce din ve inanç konularında böyle bir öğretmene rastlamamıştım.

İmam ve ben, o eski binada çok uzun saatler geçirdik. Çoğu kez sadece ikimiz kalıyorduk. Binanın arka tarafındaki eski mut-fakta oturuyor, kahvelerimizi yudumlarken İslâm hakkında ko-nuşuyorduk. Diğer vakitlerde mescitteki merdivenlere oturup Allah'tan bahsediyorduk. Teslim olmanın ne demek olduğunu işte burada anlamaya başladım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve alnımı Kâinatın Rabbi karşısında yere koydum. Gözüm-den yaşlar boşanıp bedenim, bilinmeyen derinliklerden gelen bir haşyetle titrerken neredeyse kendimi kaybetmişim. Ağzımdan, o zaman-lar bana hayli yabancı gelen, fakat artık evim gibi sıcak hissetti-ğim bir kelime döküldü: Sübhane Rabbiyel âlâ.

Takip eden birkaç yıl boyunca amelî ve imanî hayatımda bir tür öğrencilik yaşadım. Bu süre içinde hayatımı tümüyle İmam'a adadım ve onun rehberliği ile arayışım daha bir netlik kazandı. Ondan bazı temel ilkeleri öğrendim: Yüce Allah'ın ve O'nun bü-tün semavî kitaplarda gönderdiği mesajların birliği ve peygam-berlerin kardeşliği, ölümden sonra diriliş ve melekler hakkında bir şeyler. Ayrıca, insan ruhunun tabiatı ve Allah'ın kulu olarak vazifeleri ile ilgili şeyler de öğrendim. Böylece namazı, zekâtı, oru-cu ve haccı da biraz kavramış oldum. Bu zaman zarfında, Rab-bimin, Mecid Bacı'nın, İmam'ın ve hayatıma giren başka birçok kişinin bilgelik ve şefkat dolu yaklaşımlarında tezahür eden hi-dayetle ilk dervişlik derslerimi de aldım. Yıllar hızla aktı ve artık oradan ayrılmam gerektiğini düşündüğüm gün gelip çattı. Amelî eğitimimin ilk evresi tamamlanmıştı, ayrılmam gerekiyordu. Zor bir ayrılık oldu. Cami'ye, İmam'a ve buradaki cemaate çok bağ-lanmışım.

Nihayet oradan, o insanlardan ayrıldım ve kendi yoluma ko-yuldum. Bir başka şehirde iş teklifi almıştım, bir de dışarıdaki dünyayı görmeye karar verdim. Üç yıl boyunca her şey harika geçti. Özellikle iş hayatında bir hayli prestij kazandım. Fakat ne-dense bir türlü mutlu olamıyordum. Bir tür manevî hayatın öz-

lemine çekiyor fakat böylesi bir hayatın bazı şeylerden vazgeçmeden, bir şeyleri bir kenara bırakıp atmadan nasıl yaşanabileceğini bilmiyordum. Sıkılmış ve ürkmüş halde, yeni bir seyahate çıktım. Hiç hesapta yokken, hiç de zamanı değilken girdiğim bu kaçış teşebbüsü çok geçmeden korkunç bir hüsrarla noktalandı. Üç ay sonra, kendimi her şeyini kaybetmiş bir halde sokakta buldum. Ardı arkası kesilmez sorunların kuşatması altında çektiğim acılar, beni hayatımı gözden geçirmeye ve nazarımı yeniden Rabbime, Yaratıcıma çevirmeye sevk etti.

Sonunda, daha önceki işlerimin ayrıntılarından azade, mütevazı, sade bir iş buldum. İşe başladıktan hemen sonra, bir konferans için tebliğ talebinde bulunan bir ilan gözüme çarptı bir Ortadoğu dergisinde. Tebliğ özeti istenen konulardan birinde uzmanlık sahibi olduğumu düşündüm ve dergiye yazdım. Bir süre sonra gelen telefondaki ses, iş konuşması tonuyla şunları söyledi:

“Kardeşim, size tebliğinizin kabul edildiğini bildirmem istendi. Tebliğinizi Suudi Arabistan’da sunmaya hazırlanabilir misiniz? Uçak biletiniz postayla gönderilecek ve vize işlemlerinizi tarafımızdan yürütülecek.”

Şaşkın bir halde teklifi kabul ettim ve telefonu kapattım. Vize ve biletler bir ay içinde elime ulaştı, derken kendimi uçakta buldum.

Konferans hoş karşılaşmalara sahne oldu. Tebliğim beğenildi, büyük ilgi gördü. Kendilerinden çok şeyler öğrendiğim çok sayıda iman ehli düşünürle tanıştım. Onlardan aldığım derslerin en önemli kısmı, hayatımın değişik yanlarını -pratik, meslekî ve manevî- nasıl birleştirebileceğimle ilgiliydi. Burada aldığım öğütler umduğumdan da yararlı oldu. O güne kadar hayatımı bunca gergin ayrımlar arasında sürdürmeye çalışmaktan hayli yorgun düşmüştüm. Konferansta yaşadığım çeşitli deneyimlerin yanında, oldukça kişisel ve mahrem bir bağlılığımın farkına vardım. Bu

bağlılık, kasabamdaki cami ve oradaki yaşlı adamlarla, yani İmam'la ilgiliydi. Oradaki o küçük cemaate ve şehre özel bir bağlılığımın olduğunu hissediyordum. Konferans sırasında tanıştığım yaşlı bir Müslüman'a umutlarımdan ve endişelerimden söz etmiştim. Beni dinledi, sonra çok sakın bir şekilde yüzüme baktı ve dedi ki: "Görmüyor musun kardeşim? Allah seni buraya bu gezegenin bir vatandaşı olduğunu anlayasın diye gönderdi. Her yer senin ailendir."

Sağır bir adamın yeniden duymaya başlaması gibi çarptı bu kelimeler kulağıma. Daha önce hayatımı hiç böylesine geniş anlamda düşünmemiştim. Bu cevapla birlikte, öğretmenler ve imamlarla ilgili bir başka soru daha netleşti. Ben İmam'ı, bir şeyh gibi görmüştüm. Bu yüzden olsa gerek, ona olan bağlılığım beni bir başka hoca aramaktan alıkoymuştu, ancak İmam'ı sevmekle birlikte, kalbimde boşluğunu hissettiğim şeyin onda olmadığını da biliyordum. Bu yaşlı araştırmacı, işin özünü ortaya koymuştu. Bana, herhangi bir kişinin de pekâlâ birinin imamı yani, dinî hayatın manevî meseleleri üzerinde rehberi olabileceğini ve bunun mutlaka o kişinin şeyhi ya da enfüsî arınma ve tekemmülündeki manevî lideri ve rehberi olması gerekmediğini izah etti. Mecid Bacı'dan sonraki ilk formel öğretmenim olduğu için İmam'a çok önem atfetmiştim. Bunu öğrendikten sonra hayli rahatladım. Yine de İmam'a kalbimde özel bir yer ayırmaya devam ettim. Resûlullah^(asm) şöyle buyurmuşlardı: "İlim öğrendiğiniz kişilere karşı çok mütevazı ve hürmetkâr olun." Ayrıca onun ashabından Ali^(ra) de "Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum. Beni ister satar, ister azad eder" demişlerdi. Böylece karanlıkta kalmış ve cevaplandırılmamış birçok soru da hiç beklenmedik biçimde gün yüzüne çıkıp aydınlanmış oldu benim için. Orada bulunmamı ve öğrendiğim şeyleri düşündükçe Rabbimin rahmetini daha yakından hissederek oldum. O'nun gaybî inayetini, lütfunu gerçekten duyabiliyordum. Dönüp tüm hayatıma bir göz gezdirdim. Rabbi-

min beni en aptalca yaşadığım günlerde bile sevdiğini ve kalbimi hep diri tuttuğunu gördüm. Kendimi yitirmiştim, doğru. Ama O’nu hiç reddetmemiştim ve enfûsî arayışım hep var olagelmış ve içten içe yanıp durmuştu.

Konferans sırasındaki münasebetlerimde İbrahim adında bir başka rehber insanla daha tanıştım. Hasbelkader bir araya gelmiş ve hemen konuşmaya başlamıştık. İbrahim, konferansa katılan kişilerin çoğunu tanıyordu, beni gezdirip orada bulunan kişilerle tanıştırma görevini üzerine aldı. Bu himmet dolu kardeşin gayretiyle tanıştığım ilginç insanlar başlı başına birer öykü konusuydu. İlk turlarımız sırasında Türkiye’den gelen bir adamla tanıştık:

“Burada konuşman gereken biri var” dedi İbrahim gülümseyerek, “fakat bu kardeşe çok dikkat et, çünkü seni yalnız bırakır bırakmaz, sana sufi diliyle hitap edebilir. Onun görüşlerini de duyman gerek.”

İbrahim, bu karmaşık uyarıdan sonra kalkıp gitti. Bir süre orada kalıp söylediklerinin anlamını çözme çabasıyla kendi içime daldım. Kimi büyük sufilerin eserlerini okumuş ve bunların güzelliğinden, derinliğinden hayli etkilenmiştim. En güzel Müslümanları hep onlar arasında görmüş, gizliden gizliye onların safına katılabileceğimi ümit etmiştim hep. Peki, İbrahim’in sözlerinde içimde böylesi bir savunmacılığı uyandıracak ne vardı? Yabancı-nın sesi birden düşüncelerimi böldü ve beni tekrar içinde bulunduğum ana döndürdü:

Esselâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtuhu.

Bu garip adam, gözlerini dosdoğru yüzüme dikmişti. Hoş bir siması vardı, gözleri nemli ve ıslıl ıslıldı. Elbisesinin ve davranış-larının sadeliği iç derinliğini gizliyor gibiydi. Elini sıkmak üzere uzandım, fakat o sıkmak yerine elimi avuçlarına aldı ve öptü. Sonra bir adım yaklaştı ve alnımı öptü. Konuşmasına devam etti:

“Gel, başka bir yere gidelim; sana çok söyleyeceklerim var.”

Dar koridordan geçip lobide baş başa oturabileceğimiz sessiz, aydınlık bir köşeye çekildik. Doğrusu, konuşmaya hacet yok gibiydi. Bu adamdaki bir şey tâ derinliklerime gelip vuruyordu. İçimde kelimelerle anlatılamayan bir şeye duyduğum özleme uzanıp dokunuyordu. Bu adam, hiç tanımadığım, daha önce hiç görmediğim bu yabancı benim için gerçek bir manevî yoldaş oluvermişti. Onun varlığı tüm umutlarımı haklı çıkarmaya yetiyordu. Yeniden konuşmaya başladı:

“Beni sana manevî üstadım Şeyh Nûn Kıbrısı’nın şeyhi, Şeyh-i Ekber Abdullah Dağıstanî gönderdi. Şeyh-i Ekber ahirette olduğu için, kendisi hakkında daha çok bilgi edinmek istersen Şeyh Nûn ile temasa geçmeni tavsiye ederim. Şeyh-i Ekber bana aradığın şeyhi ve diğer aradıklarını da bulacağını söyledi.”

Ağlıyordum. O konuştukça ben ağlıyordum. Birçok şey anlattı. Allah’tan, Resûlullah Muhammed Aleyhissalâtüvesselâm’dan, bütün peygamberlerin (Aleyhimüsselâm) kardeş oluşundan, İslâm’ın Allah’a teslimiyet yolu olmasından ve hak âşıklarının arayışlarında ikiye ayrılışlarından -kendisinin ‘Ehl-i Zahir’ dediği, daha çok ritüel ve biçimlerde kalıp zahirî olanı arayanlar ile ritüel ve biçimlerden geçip mânâ okyanusuna varmak isteyenlerden, yani ‘Ehl-i Bâtın’dan- söz etti. Ben hâlâ ağlıyordum. İştiklerim, hissettiklerim beni kelimelerin ötesine taşımış ve kalbimde derin ve tanımlanamaz bir yere dokunmuştu. Bu yabancıda kıpırdayıp duran aşk ve hakikat, aklımın taşıyabileceğinin ötesindeydi fakat nasılsa kalbim bir şeyler hissediyordu.

Yabancı, bana 120 yaşındayken vefat etmiş muhterem Şeyh-i Ekber’in bir fotoğrafını takdim etti. Bana tâ öbür dünyadan ulaşan ve dervişi vasıtasıyla hayatıma giren bu adamın ışıltılı siması ile sarsıldım. Fotoğrafi alıp bir köşeye koydum, onu kalbimin hissettiklerinin gerçek olduğunu hatırlatan bir anı olarak sakladım.

Yabancı, konferans süresince bana eşlik etti. Toplantılara birlikte katıldık, tebliğ sunan diğer araştırmacıları ziyaret ettik. Konferanstan birlikte ayrıldık ve oradan Medine-i Münevvere'ye geçtik. Mescid-i Nebevî'yi, Resûlullah'ın^(asm) mübarek kabrini ve ayrıca hemen yanındaki sevgili dostları Ebu Bekir Sıddık'ın^(ra) ve Ömer bin Hattab'ın^(ra) kabirlerini ziyaret ettik.

Bu ziyaretin ancak çok zaman sonra anlaşılacak özel bir anlam ve önemi vardı. Burada Allah'ın en güzide ve en mübarek kullarının yaşadığı bir teslimiyet şehri kurulmuştu. Medine Camii'nde Resûlullah'ın^(asm) namaz kıldığı mihrapta namaz kılma şerefine eriştim -bana aczimi hatırlatacak ve Rabbime, beni kendi Resûlü'nün^(asm) yanında olanlardan eylemesi için dua edeceğim güzel bir mekân oldu burası. Bu mekân ayrıca, benliğimin tüm peygamberler gibi bir yol bulup Allah'a teslim oluvermesi ve kalbimin tıpkı Nurlu Şehir 'Medine-i Münevvere' gibi aşk ve nurla dolup taşması ümidini yeniden tazelememi sağlayan hoş bir beşik oldu.

Daha sonra Mekke-i Mükerreme'ye, güzel Rabbimin ilk olarak Âdem^(as) ve daha sonra İbrahim^(as) tarafından inşa edilmiş en eski mabedini, Kâbe'yi görmeyi gözlerime ihsan ettiği şehre geldik. Mekke'de bir umre ziyareti yaptıktan sonra vedalaşarak ayrıldık. Bu garip arkadaşım hemen her an yanımda hissettiğim heyecanlı kardeşlik ruhunun cisimleşmiş haliydi.

Belki söylemek gereksiz ama ondan ayrıldıktan sonra bile öylesine neşe doluydum ki içim içime sığmıyordu. Rabbimin arzı üzerindeki bu mukaddes beldelerde kendime bir rehber ve yoldaş bulduğum için büyük bir lûtfu mazhar olduğumu hissediyordum. Mekke'de otobüse bindiğimde evimi düşündüm. Dünya artık daha da küçük görünüyordu. Amerika'ya dönüş yolculuğum sırasında uçakta ciddi olarak hastalandım. Bütün dengemi yitirmiş, ağzıma lokma koyamaz hale gelmiştim. Yolculuğumun

büyük bölümünü jumbo jetin iki koltuğuna sırt üstü uzanmış halde geçirdim.

Eve vardığımda hâlâ çok hastaydım, kendimi çalışmaya hazır hissedinceye kadar iki hafta yatmam gerekti. Rahatsızlığım sırasında dostça ama gereksiz, bazı jet-lag teşhisleri de aldım. Teşhislere boş yere direndim; gerçekte söylediklerinden pek de farklı sayılmazdım. Şimdi geri dönüp rahatsızlığıma göz attığımda kendi kendime bir tür manevî jet-lag geçirdiğimi teşhis edebiliyorum. Hastalığım bana, eşiğine gelip dayandığım büyük geçişi haber veriyordu. Aynı zamanda, geçmişte olduğum yere tekrar dönersem başıma neler geleceğini de açıkça söylüyordu.

Seyahat dönüşümü izleyen haftalarda ve iyileştikten sonra, içimi daha önce benzerini yaşamadığım bir özlem sardı. Hiçbir şey beni tatmin etmiyordu. Çalışmak birden dayanılmaz bir hal aldı. Derin bir melankoli içindeydim. Çok az konuşuyor ve giderek herkesten uzaklaşıyordum. İşlerden elimi ayağımı çekip inzivaya girdim. İçimdeki özlem büyüdü de büyüdü. Seyahatimi geri sarıp tekrar tekrar yaşadım.

Birkaç hafta oyalandıktan sonra, ailemi ziyaret etmeye karar verdim -özellikle de birkaç aydır göremediğim annemi görmek istiyordum. Gittim. Evde, mutfakta otururken kendisine dinmek bilmeyen o enfüsî arayışından söz açtım. Tek sözü şu oldu:

“Allah’a güven, O senin ne yapmak istediğini bilir.”

Duvardaki yazının hayali yıllar geçtikçe uzarken, seyahatlerim sırasında biriken sessiz özlemim de içten içe büyüyordu. Bu bilinmeyen arayışı noktalama ahdimin iyice pekişmesiyle, hayatımın akışını yeniden Allah’a doğru çevirmeye çalıştım.

Bu dönüşümü yaşarken, aylar sonsuz uzunlukta bir tren yolculuğunda gibi geçti. Her bir gün, niçin yaşadığımı düşünerek içinde ileri geri volta attığım yavaş mı yavaş bir vagonda... Hiç

cevapsız, umutla bekleşip oyalanırken, bu gidişle daha yıllarca cevap arayacağımı fark ettim.

Bir gün yerin koridorunda, yanımdan hiç tanımadığım bir adam geçti. Tam o sırada, kendimi bir başkasına tanıtıyordum ve geçerken bu yabancı da ismimi duymuştu. Adam adımlarını yavaşlattı ve sadece benim duyabileceğim bir tonda, sanki zaten tanışıyor muyuz gibi teklifsiz bir edayla söze girdi:

“İsminiz bir Amerikan ismi değil.”

Biraz şaşkın biraz da keyiflenmiş halde “Peki sizin adınız ne?” diye sordum muzipçe.

“Salâh” diye cevapladı, tebessüm ederek.

Aynı dünyanın insanları olarak karşılıklı selâmlaştık.

Yeni taşındığım bu şehirdeki Müslüman cemaatini Salâh sayesinde tanıdım. Hayatımda değişime gittiğim bir dönemde tanışmıştık ve ben yenilemiş olduğum ahdime uygun bazı teşebbüslere zorladım kendimi. Yaklaşık bir yıldır bu şehirde yaşıyordum fakat bu arada tek bir Müslüman’la bile tanışmamıştım. Salâh’ın peşine takılarak büyük fakat yeni yeni gelişmekte olan bir Müslüman cemaatinin içine girdim. Bu küçük teşebbüs kısa zamanda hayatımı hareketlilikle doldurup taşırdı.

Hayatımın bu dönemi yoğun bir geçiş ve kişisel eğitim süreci oldu. Camide geçirdiğim ilk günlerde öğrendiğim şeylerin çoğu gün yüzüne çıktı. Mümkün oldukça, başkalarına hizmet götürmeye yardımcı oldum. Ancak içimdeki büyük özlem, bu hareketlilik dönemi boyunca da dinmedi. Ne zaman hayatımın üzerinde düşünmeyi başarıp kendimle baş başa kalsam sessizliğe gömülüyordum. Rabbimden geçmişimi affetmesini istiyor, geleceğim için de hidayet talep ediyordum.

Dâhil olduğum yeni cemaat, ciddi bir liderlik sıkıntısı çekiyordu. Pek çok kişinin yükü, birkaç ihlâslı çalışkan kişinin omuzlarına kalmıştı. Ancak yakınlarda, hayli nitelikli ve muttaki bir

adamın cemaate katıldığını öğrendim. Kimileri arasında çoktan, onun buradaki Müslümanlara şevk verecek yeni bir güç olacağı ümidi belirmişti. Bu haberi bana cemaat içindeki aktif ve şuurlu kardeşlerden biri getirmişti. Haberi verirken, o kişinin isminin ve içinde sufi kelimesi de bulunan özel bir yerin adının yazılı olduğu bir kart da gösterdi. Galiba yeni bir döneme giriyordum. Binlerce ümitli düşünceye daldım, sonra hepsini bir kenara bıraktım. Sabredip olacakları beklemenin daha doğru olacağını düşündüm.

Bir Ramazan gecesi sabaha karşı, sabah namazını eda ettikten hemen sonra, bir telefon aldım. Daha önce yeni manevî liderin gelişini haber veren kardeş, beni liderle tanıştırmak üzere iftara davet ediyordu. İftardan bir saat önce buluşmaya karar verdik. Ertesi akşam buluşma yerimize vardığımda gruptan kimseyi bulamadım. Beni davet eden kardeşi aradım; o da ortalıkta yoktu. Sonunda geldi ama planladığımız bir saatlik süreyi kaybetmiştik, cemaatin diğer üyeleri de toplanmaya başlamıştı. Olup biteni soğukkanlılıkla karşıladım, kendimi bile şaşırtan sabrımı görüp ‘Elhamdülillah’ dedim. Bunları düşünürken, biri bana doğru yaklaştı ve dışarı çıkıp içeri yemek taşımaya yardım etmemi istedi.

Geri dönüp binaya doğru yürürken, kapıdan henüz girmekte olan bir adam gözüme çarptı. Onda beni çeken bir şey vardı, içimdeki ses tanışacağım kişinin o olduğunu söylüyordu. Toplantı yerine döndüğümde, yeni kişilerin geldiğini ve oraya buraya koşturduklarını gördüm. Odanın bir köşesinde, kapıda gördüğüm o adam gözüme çarptı hemen. Üzerinde sade beyaz bir elbise, ayağında sandalet ve başında alabildiğine sade, kahve renkli puanlı bir sarık vardı. Omuzlarını uzun, siyah şal gibi bir kumaş örtüyordu. Küçük bir grup etrafını çevrelemişti, o nereye giderse onlar da oraya gidiyorlardı. Hepsinin onunla birlikte olduğunu ve toplantının genelinden ayrı düştüklerini kolayca kavrayabiliyordum. Bu adamın varlığında, Mecid Bacı’nın ölümünden bu yana kimsede hissetmediğim bir tür güzellik, bir manevî vakar ve

çoşkun bir çekicilik soluyordu insan. Onda büyük bir derinlik ve aşk hissettim. Hareketlerinden bir denge sudur ediyor, edasında bir esrar saklıyordu. Hissettiklerim hem içimde bir ahenk duygusu uyandırıyor hem de rahatsızlık veriyordu. Etrafındakiler için şüphesiz dünyanın merkezindeydi; fakat toplantının geneli içinde pek umursanmıyordu. Bir ara gözlerini bana çevirdi. O an sanki bizden başka kimse yokmuş, sadece ikimiz varmışız gibi geldi bana. Tarif edemediğim bir şey bakışlarından doğruca kalbime girdi ve beni kendine doğru çekti. Onun aradığım şeyh olduğunu anlamıştım. Selâm verip kendisine doğru yaklaştığımı görünce ayağa kalktı, selâmıma usulca karşılık verdi. Soluğum kesilmiş halde yanına çömelirken, kendimi tanıtıp elimi uzattım.

“Ben Muhyiddin” dedim.

O da elini uzattı fakat elimi sıkmak yerine, uzanıp sakalımı yumuşakça avuçlayarak, “Kim olduğunuzu biliyorum” dedi. Sonra adını söyledi.

Gözlerimin içine baktı. O an binlerce günün hızla geçtiğini hissettim. İki yanağımı öperken, seyahatim sırasında tanıdığım o garip adamın sesi şimşek gibi çakıverdi zihnimde. Bu değerli insan beklenmedik bir şekilde hayatıma girmişti işte. İçim dopdolu, neredeyse taşmış bir haldeydi, olup bitenlere inanmakta güçlük çekiyordum. Ne yapacağımı bilemeden, sessizce etrafındaki küçük halkaya dâhil oldum, sonra odanın başka köşelerine geçtim.

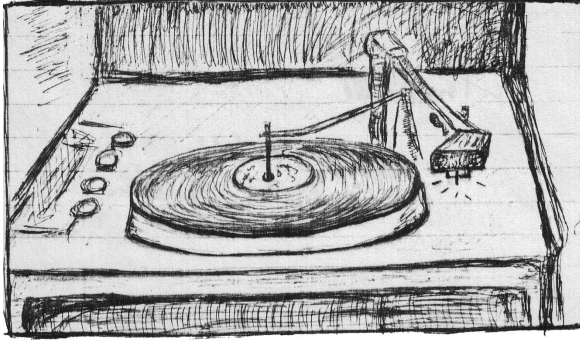
Gecenin ilerleyen saatlerinde büyük topluluğa hitaben Ramazan ayının ve orucun hikmetlerinden bahseden bir konuşma yaptı. Konuşmasında Kur’ân’dan ve hadislerden çok sayıda ders vardı. Konuşma uyarıcı ve netti, unutulması güçtü. Daha sonra, bana telefon eden kardeş bizi yeniden tanıştırdı, ileride tekrar görüşmemiz planlandı. Bu gece her şey bir araya geliyordu. Bu toplantı, daha sonra yaşanacak birçok şeyin başlangıcını işaretliyordu sadece. Önümüzdeki yıllar içinde, başıma sadece kitaplar-

da olur sandığım şeyler gelecekti. Görünen o ki, ayaklarımın beni camiye sürümesinden ve bakışlarımın Mecid Bacı'nın o bilgelik dolu yüzünde erimesinden hemen hemen dokuz yıl sonra, bugün gözlerimi Şeyhimin hikmet ve aşk dolu yüzünde gezdiriyordum. Onda Mecid Bacı'nın ve şimdiye kadar tanıdığım bütün öğretmenlerin ışığını görüyordum.

O gece Şeyh, pazar günü arabamla kendisine gidip gidemeyeceğimi sordu. Sonra da beraberce başka bir iftara gidecektik. Arabam tamirde olduğu halde teklifi kabul ettim. Kolaylıkla bir araba ödünç alabilir ve bitmez gelen onca ay boyunca beklediğim buluşmaya yetişebilirdim.

Allah'ın lütfuyla Şeyhime kavuşmuş, onun buraya bir rehber olarak gelişinin büyük bir rahmet olduğunu anlamıştım. Dünya sahte öğretmenlerle doludur ancak gerçek Allah erleri kaknüs kuşu kadar ender bulunur. Yine de Allah'a giden yolda bir rehber gerek. Zira rehber olmadan ne ene çözölür ne hevâ ölür. Geçen yılların karmaşasının çözölüp bugüne getirilişim üzerine şöyle bir düşündüğümde, bu anın eşsizliği daha da belirginleşti. Şeyh'in gerçek rehberim olduğunu biliyordum ve onun kendime ve Rab-bime daha çok yakınlaşmama vesile olması için kalpten dualar ediyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

İĞNE

Şeyh'le ilk yalnız kalışım bir pazar günü, öğle sonrasına denk gelmişti. Ramazan ayıydı, pırıltılı, güneşli bir sonbahar gününü soluyorduk. Onunla henüz birkaç gün önce tanışmıştık ama bu ilişkinin tüm heyecanı ve tazeliği ayağımı yerden kesmiş gibiydi. Öğle üzeri meydan saatinin yanındaki küçük pazar yerinde buluşalım diye tembihlemişti.

Birkaç dakikalık gecikmeyle buluşma yerimize vardım. Ancak saatin yanında ya da yakınında kimse yoktu.

“Kaçırdın işte” diye söylendim kendi kendime. “N’olurdu sanki biraz erken gelseydin? Başka bir yoldan gelebilirdin pekâlâ! Hem onu bekleten niye sen olasın ki?” İçimde bir sürü vesvese, ne yapacağımı şaşırmıştım.

On dakika kadar bekledikten sonra, en iyisi telefon etmek diye düşündüm. Telefon numarası yanımda değildi, bu yüzden bir başkasını arayıp numarayı ona soracaktım. Fakat nasıl olduysa birden numarayı hatırladım, jetonu yerleştirdim. Telefon birkaç

kez çaldıktan sonra ahizeyi kaldırdı, yumuşak ve sakin bir sesle bana selâm verdi. Daha yeni konuşmaya başlamıştı ki bir adam bulduğum telefon kulübesine yaklaştı. Aniden ortaya çıkmıştı. Şaşırmış bir halde adamın yüzüne bakıyordum ki birden onun Şeyh'in benim için gönderdiği biri olduğunu anladım. Yüzü aşına gelmişti. Daha sonra, Şeyh'le tanıştığım gece onun yanında gördüğüm adamlardan biri olduğunu hatırlayacaktım.

Başında puanlı bir derviş sarığı vardı. Yüzünde derin bir sıcaklıkla birlikte ciddiyet ve nezaket edası da taşıyordu. O an, dervişin yüzü ile kulağımı dayadığım telefondaki Şeyh'in sesi arasında asılı kaldığım garip bir andı.

“Sizi Şeyh'e götürmek için geldim” dedi derviş. “Buradan yürüyerek gidebiliriz.”

Telaş ve vesvese içinde yaptığım bu telefon görüşmesinde Şeyh'in selâmına karşılık verirken bir şeyle birlikte yaşamının nezaketi üzerine ilk dersimi de almış oldum. Beni tümüyle bıraktığını sandığım anda bile o benim yanı başımdaydı. Saatin yanına döndüğümde beni rahatlıkla görmüş olacağını fark ettim, çünkü oturduğu evin penceresinden saat net biçimde görülebiliyordu.

Dervişle birlikte telefon kulübesinin bulunduğu yerden ayrılırken, hemen yanı başımızda muhtaçlar için para toplayan başka bir adam daha fark ettim. Bu adam daha önce ben telefon kulübesine doğru koşarken de para isteme niyetiyle yanıma yaklaşmıştı. Onu görmezden gelemeyeceğimi biliyordum. Birkaç bozuk para uzattım ve “Allah'ın rahmeti üzerine olsun” dedim. Nazik edalı derviş de ceplerini yoklayıp bir miktar para uzattı. Adam ikimize de tebessüm edip uzaklaştı. Daha sonraları, sık sık orada yardım dilenen o adamın kim olduğunu merak etmişimdir. Her nasılsa, bu adam giderek açılıp genişleyen olaylar yumağının gerçek bir parçası oluvermişti. Şeyh'le birlikte olduğum o ilk günü ne zaman hatırlasam, dilenen adamı da hatırlarım. Bu adam o zamanlarda bile fark edebileceğimden çok daha anlamlı bir sembol oluş-

turmuşsa da daha sonraları Resûlullah'ın^(asm) hayatını okuyunca onun şu sözüyle karşılaşacaktım: “Ya Rabb, beni bir fakir olarak yaşat, bana bir fakir olarak ölüm ver ve beni fakirler zümresinden haşreyle.” Dilenen adam benim için, onun yanından geçip giden bu arayış adamı için bir semboldü. Sadece fakirlere nasip olan hakikatin ve ebedî saadetin arayışında ilk adımın sembolüydü.

*Fakirliği paradan daha iyi bilmeyen kimse, kral da olsa zengin
değildir ve fakirliğe inanan kimse fakir de olsa zengindir.*

(bir dervişin otobiyografisinden)

Birkaç dakika içinde Şeyh'in evine vardık. Evin bir dağın zirve-sinde ya da sakin bir mağaranın derinliklerinde olmamasına hayli şaşırmıştım. Herhangi birinin evi kadar sade ve pratik döşenmişti. Pencereler, çiçekler, siyah beyaz bir televizyon, sade bir halı, bir sofa, bir buzdolabı, çekici bir sadelik ve sükûnet atmosferi ve ruha sığınak olacak sıcak bir hava vardı. Odaya girip içerideki müridlerin oluşturduğu küçük halkada yerimizi aldık, Şeyh bizi selâmladı. Sohbetini tamamlamak üzereydi, müridleri Halık'ın Ehadiyyeti ve mahlûkları ile münasebeti üzerine verdiği bir misal etrafında kendisine soru soruyordu. Soruyu bana yöneltti, ben de sanki günler öncesinden bu soruyu bekliyormuş gibi kalbimi mutmain eden basit bir cevap verdim.

“Elhamdülillah” dedi. “Nasıl oldu da müridlerimin hiçbirinin bilemediği bir soruyu cevaplandırdın?”

İşin aslı, cevabı ben de bilmiyordum. Fakat bana görüldüğü kadarıyla, Rabbim enfûsı arayışımı, ümitlerimi doğrulayan âfâkî bir deneyimle tevafuk ettiriyordu. Bu kez de beni Kendi Yoluna yakınlatacak cevabı lütfetmişti. Ayaklarımı bana öylesine yakın ve öylesine aşikâr -fakat O'nun hidayeti olmaksızın kendisini asla bulamayacağım- Şeyhime doğru çekmişti.

Sohbet sona erdikten sonra orada hazır bulunan diğer insanlarla tanıştım. Daha sonra hep beraber evden ayrıldık. Şeyh, dışarıda diğer müridleri ile selâmlaşp vedalaştı, sonra ikimiz arabaya doğru ilerledik. Birlikte Şeyh'in imamlık ettiği ve cemaat üyelerinin çoğunluğunun da bulunduğu toplantıya ev sahipliği yapan bir Müslüman'ın evine gittik. O günkü beraberliğimiz bana Şeyh'in İslâmî hayatın daha dışa dönük meseleleriyle ve ayrıca sıradan dünyalık meşgalelerle nasıl baş ettiğini gösterdi. Davranışlarında oldukça mütevazı, sünnete ve şeriata bağlılıkta alabildiğine tavizsizdi. Daha da önemlisi, tavırları dolaysız, etkileyici ve kesindi. İnsanlarla ilgilenirken bir dakika ya da bir kelimeyi dahi boşa harcamıyordu. Aynı zamanda, son derece sabırlıydı, her sorunla mutlaka ilgilenmek arzusundaydı. Bu arada Şeyh'in bazı küçük işlerine nasıl yardımcı olunacağı konusunda da bir ders aldım. Mesela, o gün toplantı sırasında saati kontrol edip ev sahibine ayrılma zamanını hatırlattım.

Aynı gün, toplantıya gidip dönüşümüz sırasında kendisiyle bir tür yol arkadaşlığı yapma şansını da yakaladım. Kendisine bu hayatta birlikte neler yapabileceğimizi sordum. Onunla tanışmamın mukadder olduğunu biliyordum, o da benim kendisine doğru geldiğimin farkındaydı. Tâ başından beri onun müridi olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum. Fakat yine de söylemeliyim ki bilmek ile yapmak ve bilmek ile olmak arasında genelde dağlar kadar mesafe olur. İmam Gazali, şarap hakkında malûmat sahibi olmakla, onu tatmanın tamamen ayrı şeyler olduğunu söyleyerek bu noktayı oldukça net bir biçimde ortaya koymuştu.

Şeyh'i arabamla evine götürdüm, anlatacaklarını tamamlaması için bir süre arabada oturduk. Eliyle sakalımı sıvazladı ve sesizce dua etti. Arabadan indi, pencereye doğru eğildi. Allah'ın selâmıyla bana veda etti, sonra arkasını dönüp yürüdü. Onu tekrar görene kadar geçen süre, bana çok uzun gibi geldi. Birkaç hafta sanki aylar gibi geçmişti.

Ramazan yavaş yavaş geçiyordu. Şeyh'in itikâfa girdiğini, yani Ramazan'ın son on gününü tefekkür ve ibadetle geçirmek üzere bir tür inzivaya çekildiğini duydum. Bu süre zarfında içimi dayanılmaz bir hasret sarmıştı, onu görmek için derin bir iştiaak duyuyordum. Şeyh'i özlemekten öte bir şeydi bu duygu ve bana gerçek sahibim olan Yüce Allah'a iştiaakımı öğretiyordu.

Tam bu sırada Şeyh'e, duygularımı anlatan bir mektup yazdım. Doğrusu, mektup ona hitap etmekten çok beni anlatıyordu; fakat yazmak kendimle ve duygularımla aramdaki mesafenin netleşmesine yardımcı olmuştu. Kendisiyle yeniden görüştüktan kısa bir süre sonra, beni bazı dervişleri ile birlikte başka bir şehir yapacakları seyahate davet etti. Gitmeyi çok istediğim halde, görünür sebepler bir yana, Allah içinde bulunduğum şartları gide-memem üzere takdir etti. Bu seyahate katılamamış olmak, beni Şeyh'ten uzak olduğum süre içinde boğuştuğum yeni bir duygu ağına soktu. Nihayet, Ramazan'ın son günlerine doğru, ondan bir kart aldım. Mektubuma cevaben gönderdiği kartta, Ramazan Bayramımı tebrik ediyordu.

Bayram günü onu, cemaate hutbe okurken gördüm. Şeyhimi yeniden görmek gerçekten her şeye değerci. Adeta etrafına nur saçıyordu, konuşması haşyet vericiydi ve derin düşüncelere kapı açıyordu. Bu hayatın gelip geçiciliği ile ahiret hayatının gerçekliği ve ebediliği üzerine konuştu. Konuşmaları her zaman renkli ve misaller, hikâyeler, mesellerle dolu olurdu. O gün ondan dinlediğim hikâyeyle eve döndüğümde, söylediği her şeyi, son derece dramatik biçimde, adeta noktası noktasına hissediyordum.

Çok zengin ve mağrur bir kralın hikâyesiydi anlattığı. Kral, bir gün son derece güzel atının üzerinde, hiç aldrışsız sokakları arşınlarken, karşısına başında kavuğu ile bir derviş çıkar. Hiddetle kılıcını çekerek kral, yoluna çıkmaya cesaret edilmesine şaşırmıştır.

“Sen kim oluyorsun da benim yolunu kesiyorsun?” diye bağı-rır. Derviş, yavaşça başını kaldırır ve kılıcı hâlâ elinde tutan kral

böylece ölümün yüzünü görür. Aslında, yolunu kesen kişi derviş değil, kralın ruhunu almaya gelen ölüm meleği Azrail^(as) imiş.

Kral, gelenin kim olduğunu anlayıp “N’olur birkaç dakika olsun zaman ver de, bazı işlerimi tamamlayayım” diye yalvarır Azrail’e.^(as)

Melek tek kelime konuşmadan kralın yüzüne bakar, başını hayır mânâsında yavaşça kaldırır. Artık kral için vade dolmuştur.

Çoğumuz bu kral gibi yaşıyoruz. Kendimizi iktidar sahibi belleyip asıl Sultanımızı unutuveriyoruz. Emellerimize ulaşma telaşıyla ve sadece kazandığımız her yeni kuruşun bize daha çok şey vereceği umuduyla çalışarak, hayat boyu hiç aldırırsız koşup duruyoruz. Böylece kendi ölüm gerçeğimizi ve sonrasında gelecek hayatın, ahiretin gerçeğini unutuyoruz.

O gün selâm vererek Şeyh’e yaklaştım. Selâmıma sıcak bir selâmla karşılık verdi fakat konuşmadık. Beni dervişlerine havale etti. Ramazan Bayramı tatilinden sonra, onunla temasımı kaybettiğim ve münasebetimi dervişleri aracılığıyla kurduğum bir başka dönem geldi. Çok hoş ve sempatik insanlardı, birlikte yaşadıkça onlar için daha cazibeli hale geliyordum. Bu hoş ruhlar aracılığıyla, mürid ile dervişlerin ve Şeyh’in çevresinin katıldığı Hadra toplantısına katıldım. Bu toplantıda bulunmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Yıllarca beslediğim umutlar nihayet beni kendi başlangıcımın eşiğine getirmişti. Bu toplantı ile ilgili olarak, Allah âşıkklarının yolunun doğru olduğunu ve O’nun rahmet sahibi olup, kendi mahlûklarının ayaklarını sırat-ı müstakimine doğru çektiğini söylemekten öte söyleyeceğim bir şey yok.

Şeyh’le bir ya da iki kez birlikte olduktan sonra, hep onunla birlikte olmayı arzuluyordum. Fakat her talebe ya da talebe olmaya arzulu herkes de benim hissettiklerimin aynısını hissediyordu. Hal böyle olunca, hepimiz umutlarımızı paylaşmak üzere baş başa verdik, çünkü Şeyh meşgul bir insandı. Hiç beklenmedik

seyahatleri oluyor, ansızın ortadan kayboluyordu. Kendisiyle tanıştığımız günlerde sık sık seyahate çıktığı oluyordu.

Şeyh'in seyahatte olduğu günlerden birinde, müridlerini ziyarette gittim. Çok küçük bir gruptuk, günü belki Şeyh gelir ümidini birbirimize aşılayarak geçirdik. Gitmeden, müridlerine hac üzerine birer deneme yazma ödevi vermişti. Bu ödev onları günün büyük bir kısmında meşgul ederken, beni ellerimde ağır ağır akan zamanla baş başa bıraktı. Bu arada Şeyh'in etrafında olup bitenleri inceden inceye anlamaya başlamıştım, fakat o zamanlar bunun farkına varmamıştım. İkinciye doğru biraz sabırsızlanıp sıkılmaya başladım. Herkese veda edip ayrılmak üzere arabama bindim.

İki mil kadar yol almıştım ki içimde keskin bir sesin "Arabayı geri döndür" dediğini işittim.

Arabayı çevirip müridlerin toplandığı eve geri döndüm. Beni tekrar karşıladıklarında, onlara yolda duyduğum sesten bahsettim. İçlerinden biri bildik bir tebessümle gülümsedi. Bu, büyük bir dönüşü. Bu sayede ömrümün daha önceki yıllarıyla kıyaslanmayacak derecede kişisel, yoğun ve manevî tekemmül verici derslerle yüz yüze gelecektim.

Şeyh, seyahatten döndüğü o gece bizim toplandığımız evde konakladı. Beyazlar içinde, hiç beklenmedik bir rüzgârın apan-sızlığı ile gelmişti. Beraberinde elden düşme pikaplı bir konsolla. Konsolu eve, mescid olarak kullanılan odaya getirmemizi istedi. Dikkatle taşıttırıp, odanın zeminine koydurup fişini taktırdı. Sonra, pikabı çalıştırmamızı ve pikaba yerleştirilmiş plağı çalmamızı söyledi. İki mürid bu iş için uğraşırsa da başarılı olamadı, çünkü her defasında plağın iğnesi kayıyordu. Bir de benim denememi istediler. Her nasılsa, benim de beklemediğim biçimde, plağı çalmayı başardım.

Şeyh, "Elhamdülillah" deyişi odada yankılanırken, alelacele üçümüze doğru yaklaştı. Sonra doğrudan bana seslenerek:

“Berekete sen nail oldun, ver elini öpeyim. Nasıl çalıştırdın bu şeyi?” diye sordu.

“İğneyi biraz çevirdim,” diye karşılık verdim safça.

“Çokları denedi,” dedi, “ve yalnız sen çalıştırabildin, elhamdülillah.” Daha sonra pikaba başka bir plak koydurdu, Şeyh konuşurken fonda onu dinledik.

Ödev verdiği denemelerden bazılarını dinlemek istedi. Sadece üç deneme okundu, dördüncüsüne sıra gelmedi. Ödev verilmediği için ben dinlemekle iktifa ettim. Bu arada stereo konsol üzerine de birkaç şey söylendi. Bir müriden konsol üzerinde bazı küçük tamiratlar yapması istenirken, diğerleri de pikabın etrafındaki artık iyice gevşemiş kasayı çıkarıp çıkarmama konusunda istişare etti. Derken cihazın kasa olmadan da pekâlâ şık olduğuna karar verip kasanın gerekmediğine karar verdik.

Şeyh akşam yemeği için mescidden ayrılmadan evvel tekrar bana döndü:

“Senin görevin bir iğne bulmak.”

Hazır bulunan herkes asıl ihtiyacın bir pikap iğnesi olduğunu ileri sürdü (ben de aynı fikirdeydim). Bunun kolay bir iş olacağını düşünüyordum. Pikaptan eski iğneyi sökmek için hareket ettiğimde, Şeyh tekrar seslendi:

“İğneyi eskisini almadan bulmanı istiyorum.”

Plakçada göz kamaştırıcı çeşitlilikte iğnelerle karşılaştım. Şeyh’in stereo pikabının tipi için, birbirinden gözle görülmez derecede ayrılan birkaç iğne tipi vardı. Bir iğneye göz attım, fakat karar veremedim. Tezgâhtar doğru iğneyi eskisi olmadan seçmeyeceğimi söyleyince birden bu küçük görevi başaramayacağım korkusuna kapıldım. Dükkândan çıktım. Daha sonra, Şeyh’le konuşurken, plakçıya uğradığımı ve çok sayıda iğne tipi olduğunu söyledim.